

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

22 juni 1994

(Mrs. Van der Net, Brenninkmeijer, Van der Wiel)

KBW 1993/83

M. M. te Amsterdam, eiser,

tegen

Het bestuur der Sociale Verzekeringsbank, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Onder dagtekening 23 okt. 1992 heeft gedaagde eiser in kennis gesteld van zijn beslissing om hem geen kinderbijslag ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (hierna: AKW) ten behoeve zijn in Pakistan verblijvende zeven kinderen over het vierde kwartaal 1990 tot en met het tweede kwartaal 1992 toe te kennen. De Arrondissementsrechtbank te Amsterdam heeft bij uitspraak van 2 aug. 1993 het vanwege eiser tegen die beslissing in gestelde beroep ongegrond verklaard. Eiser is van deze uitspraak in hoger beroep gekomen bij de Raad. In het beroepschrift zijn de gronden, waarop het hoger beroep berust, uiteengezet. Het geding is ter behandeling aan de orde gesteld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 18 mei 1994, waar van de zijde van partijen niemand is verschenen.

II. Motivering

Met ingang van 1 jan. 1994 is de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) in werking getreden en de Beroepswet gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat luidde vóór 1 jan. 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten als geregeld in art. 8:75 Awb.

De Raad neemt op grond van de gedingstukken de volgende feiten en omstandigheden als vaststaand aan.

Eiser, die geboren is op 20 juli 1957, heeft de Nederlandse nationaliteit. Naar eigen zeggen verbleef hij sinds 1974/1975 in Nederland. Alleen voor vakanties vertrok hij naar Pakistan. Sedert 23 aug. 1990 verbleef hij in Amsterdam ten huize van een neef. Ingaande diezelfde datum is hem door de gemeente Amsterdam een uitkering toegekend krachtens de Rijksgroepsregeling Werkloze Werknemers (hierna: RWW). Op 9 sept. 1990 is hij na ontvangst van twee telegrammen in verband met ziekte van zijn vrouw met de vooropgezette bedoeling weer spoedig naar Nederland terug te keren naar Pakistan vertrokken. Bij aankomst in Pakistan trof hij zijn gezin ontredderd aan. Aangezien de kinderen nog te jong waren om de huishoudelijk taken op zich te nemen (het oudste kind was toentertijd bijna tien jaar) zag hij zich genoodzaakt om de zorg voor zijn gezin op zich te nemen totdat zijn echtgenote voldoende hersteld was. Zijn RWW-uitkering werd vier weken na zijn vertrek stopgezet. Zijn inschrijving bij het Arbeidsbureau was verlopen op 23 sept. 1990. Nadat zijn echtgenote hersteld was, heeft de terugkeer van eiser metterdaad op 24 april 1992 plaatsgevonden. Gedurende zijn verblijf in Pakistan bleef hij ingeschreven bij het Bevolkingsregister in Amsterdam. Sedert 8 mei 1992 werkt hij via het uitzendbureau ASB. Tussentijds heeft hij nog twee weken gewerkt bij de NV SGA. Sedert jan. 1993 bezit eiser een urgentieverklaring van de gemeentelijke dienst herhuisvesting. Voor zijn (hernieuwd) verblijf in Nederland heeft eiser verzoeken om kinderbijslag ingediend voor zijn zeven kinderen.

Partijen worden in dit geding verdeeld gehouden over het antwoord op de vraag of gedaagde op goede gronden bij de bestreden beslissing heeft aangenomen, dat eiser gedurende de periode 9 sept. 1990 tot 24 april 1992 geen verzekerde in de zin van art. 6, lid 1 van de AKW was, omdat hij op de desbetreffende peildata niet geacht werd binnen het Rijk te wonen en derhalve geen ingezetene te zijn in de zin van de AKW. Aangezien eiser niet ter zake van binnen het Rijk in dienstbetrekking verrichte arbeid aan de loonbelasting onderworpen is geweest, noch ingevolge het tweede lid van bovengenoemd art. 6 als verzekerde in de zin van de AKW kan worden aangemerkt, is niet in geschil dat hij geen recht heeft op kinderbijslag als aangenomen moet worden dat hij in de desbetreffende kwartalen niet als ingezetene kan worden beschouwd.

De eerste rechter heeft de ongegrondverklaring van eisers beroep tegen deze beslissing doen steunen op de volgende gronden:

"Klager (lees: eiser), die niet behoort tot de bij amvb uitgebreide kring van verzekerden, kan op de zogenaamde peildata voor het recht op kinderbijslag ook niet als verzekerd aangemerkt worden terzake van het aan loonbelasting onderworpen zijn wegens in Nederland in dienstverband verrichte arbeid. Hij had ook geen inkomsten uit Nederland aangezien hij een uitkering ingevolge de Rijksgroepsregeling Werkloze Werknemers (RWW) genoot, die na vier weken verblijf buiten Nederland werd stopgezet.

Met betrekking tot de gestelde voorwaarde van het ingezetene zijn moet volgens vaste jurisprudentie aannemelijk zijn, dat betrokkene het middelpunt van zijn maatschappelijk leven in Nederland heeft.

Klager heeft de Nederlandse nationaliteit en is in de litigieuze periode ingeschreven gebleven in het bevolkingsregister van de gemeente Amsterdam. Klagers echtgenote en minderjarige kinderen verblijven echter in Pakistan, waar klager hen opzoekt en is gaan verzorgen bij ziekte van zijn echtgenote. Klager beschikt in Nederland niet over een zelfstandige woonruimte en staat niet ingeschreven bij de gemeentelijke dienst voor huisvesting. Derhalve kan niet gesteld worden, dat klagers middelpunt van zijn maatschappelijke leven in Nederland lag.

Nu klager in de periode in geschil niet als ingezetene kan worden aangemerkt en ook overigens geen grond gevonden kan worden voor het aannemen van verzekering van klager in de zin van de AKW is de rechtbank van oordeel dat verweerder hem op goede gronden over de periode in geschil kinderbijslag ingevolge de AKW geweigerd heeft."

In hoger beroep heeft eiser - onder meer - aangevoerd niet voorzien te hebben, dat de ziekte van zijn vrouw zo ernstig was en zo lange tijd zou duren. Omdat er geen familieleden in de buurt waren, moest hij wel de verzorging van zijn jonge kinderen op zich nemen. Hij had bij zijn vertrek verwacht slechts korte tijd in Pakistan te hoeven verblijven, en was dan ook direct na haar herstel weer teruggekomen naar Nederland. Mede, omdat hij sedert 1975 in Nederland woonachtig is en in 1984 de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen, is het middelpunt van zijn maatschappelijk leven gedurende de litigieuze periode volgens eiser in Nederland gebleven.

De Raad overweegt het volgende.

Ingevolge art. 2 van de AKW is ingezetene degene die in Nederland woont. De vraag, waar eiser op de relevante peildata woonde, wordt voor de toepassing van de AKW ingevolge art. 3, lid 1 van die wet naar de omstandigheden beoordeeld.

Naar vaste jurisprudentie van de Raad is van doorslaggevend belang dat het centrum van het maatschappelijk leven van betrokkene in Nederland ligt en dat betrokkene derhalve een duurzame band met Nederland heeft.

De Raad constateert dat de relevante scheiding van eiser van Nederland circa anderhalf jaar, te weten van 9 sept. 1990 tot 24 april 1992, heeft geduurd. Het verblijf in Pakistan gedurende de als zodanig in duur niet onaanzienlijke periode van circa anderhalf jaar heeft, naar moet worden aangenomen, als gevolg van de bijzondere omstandigheden, waarin eiser zijn gezin in Pakistan aantrof, langer geduurd dan door eiser bij zijn vertrek uit Nederland was voorzien. Zodra zijn echtgenote hersteld was, is eiser teruggekeerd naar Nederland. Eiser verblijft en werkt sedert 1974/1975 in Nederland, bezit sedert 1984 de Nederlandse nationaliteit en is gewoon slechts voor - korte - vakanties naar Pakistan te vertrekken. Eiser bleef ingeschreven in het bevolkingsregister van Amsterdam, had geen eigen zelfstandige woonruimte en had vier weken na zijn vertrek geen inkomsten uit Nederland meer, omdat zijn RWW-uitkering werd stopgezet. Deze omstandigheden, in onderling verband bezien, brengen de Raad tot het oordeel, dat niet direct na eisers vertrek naar Pakistan op 9 sept. 1990 doch eerst na verloop van enige tijd een situatie is ontstaan waarin sprake is van een breuk in zijn band met Nederland en het centrum van zijn maatschappelijke leven naar Pakistan is verschoven.

De aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing kunnen derhalve niet in stand blijven. Gedaagde zal een nieuwe beslissing dienen te nemen, met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

Gelet op het vorenoverwogene en op art. 80a lid 5 van de Beroepswet, is de Raad voorts van oordeel, dat het door eiser gestorte griffierecht door gedaagde dient te worden vergoed.

De Raad stelt voorts vast dat hem niet van kosten is gebleken, aan de zijde van eiser gevallen, welke voor vergoeding op de voet van art. 8:75 Awb in aanmerking komen.

De Raad beslist mitsdien als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak en de bestreden beslissing;

verstaat dat gedaagde een nieuwe beslissing neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

bepaalt dat gedaagde op grond van art. 80a, lid 5 van de Beroepswet, aan eiser het gestorte recht van f 75 in totaal vergoedt.